

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2098	Τῶν ἁγ. ἀποστ. Βαρθολομαίου & Βαρνάβα Δευτέρα 11 Ἰουνίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ πνευματικὴ συγγένεια

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἡ Ἐκκλησία μας ἐσορτάζει ὄχι ἓναν ἀλλὰ δύο μεγάλους ἁγίους. Ὁ ἓνας εἶνε ὁ ἀπόστολος Βαρθολομαῖος, ποὺ ἀνήκει στὸν κύκλο τῶν δώδεκα μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ· ὁ ἄλλος εἶνε ὁ ἀπόστολος Βαρνάβας, ποὺ ἀνήκει στὴ χορεία τῶν ἐβδομήκοντα ἀποστόλων. Οἱ δύο αὐτοὶ ἐργάτες τοῦ εὐαγγελίου δὲν εἶχαν μεταξύ τους συγγένεια σαρκική, τοὺς συνέδεε ὅμως πολὺ πιὸ στενὰ ἢ ἄλλη συγγένεια, ἢ πνευματικὴ, ποὺ βλαστάνει ἀπὸ δύο ρίζες. Αὐτὲς εἶνε· α') **ἡ μία πίστι καὶ τὸ ἓνα βάπτισμα στὸ Χριστό**, καὶ β') **οἱ κοινοὶ κόποι γιὰ τὸ εὐαγγέλιο**. Ἄν ἀνοίξουμε τὴν Καινὴ Διαθήκη καὶ τὰ συναξάρια, βρίσκουμε πληροφορίες καὶ γιὰ τοὺς δύο.

● **Ὁ ἀπόστολος Βαρθολομαῖος** ποὺ λέγεται καὶ **Ναθαναήλ** (γιορτάζει καὶ στὶς 22 Ἀπριλίου) εἶχε φίλο του τὸν ἀπόστολο Φίλιππο ἀπὸ τὴ Βηθσαιδᾶ, καὶ κοινὸς πόθος τῶν δύο ἦταν νὰ βροῦν τὸ Μεσσία. Μόλις ὁ Φίλιππος συναντήθηκε μετὰ τὸ Χριστὸ καὶ τὸν ἀναγνώρισε, ἐπιθυμοῦσε νὰ μεταδώσῃ στὸν ἀδελφικὸ του φίλο, τὸ Ναθαναήλ ἀπὸ τὴν Κανὰ τῆς Γαλιλαίας, τὴ χάρα ποὺ δοκίμασε. Τὸν βρίσκει λοιπὸν καὶ τοῦ λέει· –Βρήκαμε ἐκεῖνον γιὰ τὸν ὁποῖο ἔγραψαν ὁ Μωυσῆς καὶ οἱ προφῆτες· εἶνε ὁ Ἰησοῦς ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ. Ὁ Ναθαναήλ λέει· –Ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ μπορεῖ νὰ βγῆ τίποτα καλό; –Ἔλα καὶ δές, τοῦ λέει ὁ Φίλιππος. Καὶ καθὼς ὁ Κύριος εἶδε τὸ Ναθαναήλ νὰ πλησιάζῃ, εἶπε· –Νὰ ἓνας ἄκακος Ἰσραηλῆτης, ποὺ δὲν ἔχει μέσα του πονηρία. Ὁ Ναθαναήλ ἀπορεῖ· –Ἀπὸ ποῦ μὲ γνωρίζεις; Ὁ Χριστὸς τοῦ ἀπαντᾷ· –Προτοῦ νὰ σὲ φωνάξῃ ὁ Φίλιππος, σὲ εἶδα ποὺ ἦσουν κάτω ἀπ' τὴ σικιά. Καὶ τότε ὁ Ναθαναήλ ὁμολογεῖ μετὰ θαυμασμό· –Διδάσκαλε, ἐσὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἐσὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ (βλ. Ἰω. 1,44-52). Δηλαδή, δὲν στάθηκε οὔτε εὐπιστος οὔτε δύσπιστος, φάνηκε ἀντικειμενικὸς καὶ καλόπιστος.

Γι' αὐτὸ ὁ Κύριος τὸν διάλεξε καὶ τὸν κατέταξε στὸν κύκλο τῶν δώδεκα ἀποστόλων του.

Μετὰ τὴν Ἀνάστασι καὶ τὴν Πεντηκοστὴ ὁ Βαρθολομαῖος κήρυξε στὴν Εὐδαίμονα Ἀραβία (τὴν σημερινὴ βόρειο Ἰεμενή), τὴν Περσία καὶ τὶς Ἰνδίες, τοὺς παρέδωσε τὸ κατὰ Ματθαῖον εὐαγγέλιο γραμμένο στὰ ἀραμαϊκά, καὶ τέλος ἔφθασε στὴν Ἀρμενία, ὅπου καὶ μαρτύρησε ἀπὸ τοὺς ἀπίστους διὰ σταυροῦ στὴν Ἀλβανούπολι ἢ Οὐρβανούπολι. Τὸ ἅγιο σκηνώμα του τὸ ἔβαλαν μέσα σὲ μολύβδινη λάρνακα καὶ τὸ ἔρριξαν στὴ θάλασσα. Κατὰ θαυμαστὸ ὅμως τρόπο, ἀντὶ νὰ βυθιστῆ, ἢ θεῖα πρόνοια τὸ ἔφερε μέχρι τὴ νῆσο Λιπάρρα τῆς Σικελίας, ὅπου ἐνταφιάστηκε καὶ ἔκανε πολλὰ θαύματα.

● **Ὁ ἀπόστολος Βαρνάβας** τώρα. Καταγόταν ἀπὸ τὴ φυλὴ Λευῖ καὶ γεννήθηκε στὴν Κύπρο. Ἦταν ἐκ τῶν ἐλληνιστῶν Ἑβραίων. Στὴν ἀπορία, πῶς βρέθηκε Κύπριος ἀφοῦ ἦταν λευίτης (δηλαδὴ Ἰσραηλίτης); ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ἀπαντᾷ, ὅτι πολλοὶ λευῖτες μετοικοῦσαν σὲ ἄλλα μέρη. Στὴν ἀρχὴ λεγόταν Ἰωσήφ, ἔπειτα τὸν ὠνόμασαν *Βαρνάβαν* ποὺ μεταφράζεται «*υἱὸς παρακλήσεως*» (Πράξ. 4,36). Ἀνιδιοτελὴς ὁ Βαρνάβας, εἶχε ἓνα χωράφι, τὸ ὁποῖο πούλησε καὶ παρέδωσε τὸ ἀντίτιμο στοὺς ἀποστόλους (βλ. ἔ.ἀ. 4,37). Ἡ ἁγία Γραφὴ λέει γι' αὐτὸν ὅτι ἦταν «*ἀνήρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος ἁγίου*» (ἔ.ἀ. 11,24). Αὐτὸς συνέστησε τὸν μετανουημένο Σαῦλο στοὺς ἀποστόλους, ποὺ ἀρχικὰ εἶχαν ἐπιφυλάξεις ἀπέναντί του (βλ. ἔ.ἀ. 9,27). Πῆγε ἀπεσταλμένος τῶν ἀποστόλων στὴν Ἀντιόχεια καὶ στήριξε ἐκεῖ τοὺς Χριστιανούς. Πῆγε καὶ μόνος του στὴν Ταρσό καὶ ἐπιστράτευσε τὸν Σαῦλο (βλ. ἔ.ἀ. 11,22-25). Κι ὅταν ὁ Σαῦλος ἄρχισε νὰ κηρύττῃ, αὐτὸς τὸν συνώδευσε μαζί μετὰ τὸν ἀνηψιὸ του Ἰωάννη - Μάρκο τὸν εὐαγγελιστὴ στὴν Ἀντιόχεια, στὴν Ταρσό, στὰ Ἱεροσόλυμα, σὲ πολλές πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ στὴν Κύπρο.

Ἡ στενὴ ὅμως συνεργασία καὶ ἀγάπη, ποὺ

τὸν συνέδεε μὲ τὸν ἀπόστολο Παῦλο, ἦρθε στιγμή πού δοκιμάστηκε, γιατί ἀνέκυψε διαφωνία μεταξύ τους· ὅταν δηλαδή ἐπρόκειτο νὰ ξεκινήσουν μαζί μία νέα περιοδεία, ὁ Βαρνάβας ἤθελε νὰ πάρουν πάλι μαζί τους τὸν ἀνηψιό του Ἰωάννη - Μάρκο, ὁ Παῦλος ὅμως δὲν τὸν ἤθελε, γιατί στὴν προηγούμενη περιοδεία ἀπὸ κάποιο σημεῖο τοὺς εἶχε ἐγκαταλείψει. Ἀπὸ τὴ διαφωνία αὐτὴ προέκυψε ἕνας προσωρινὸς χωρισμὸς μεταξύ τους ἀλλὰ καὶ ἕνα καλὸ· δημιουργήθηκαν δύο ἱεραποστολικά συνεργεῖα, ἕνα τοῦ Παύλου μὲ τὸν Σίλα πού κινήθηκε στὴ Μικρὰ Ἀσία, καὶ ἕνα τοῦ Βαρνάβα μὲ τὸ Μάρκο πού κινήθηκε στὴν Κύπρο. Ἡ διαφωνία τους δὲν ἦταν ἐπὶ σοβαροῦ ζητήματος πίστεως, ἀλλὰ ἐπὶ ἑνὸς δευτερεύοντος ζητήματος τακτικῆς· ἀργότερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος συγχώρησε τὸ Μάρκο καὶ τὸν δέχθηκε πάλι σὲ συνεργασία (βλ. Β' Τιμ. 4, 11).

Στὴν Κύπρο θανατώθηκε διὰ λιθοβολισμοῦ ἀπὸ Ἰουδαίους καὶ εἰδωλολάτρεις καὶ κατόπιν ἔρριξαν τὸ σῶμα του στὴ φωτιά. Ὁ ἀπόστολος Μάρκος, ἀφοῦ τὸν κήδευσε καὶ τὸν ἀπέθεσε σὲ σπήλαιο, ταξίδεψε μὲ πλοῖο στὴν Ἔφεσο, ὅπου ἀνήγγειλε τὸ τέλος του στὸν ἀπόστολο Παῦλο· καὶ τὸν ἔκλαψαν ἐπὶ πολύ.

Λένε ὅτι ἐνταφιάσθηκε μαζί μὲ τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιο, πού ἔγραψε ὁ ἴδιος μὲ τὸ χέρι του. Ἀργότερα βρέθηκε τὸ Εὐαγγέλιο μαζί μὲ τὸ λείψανό του, τὸ ὁποῖο μετακομίσθηκε τὸ 488 μ.Χ. ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Ζήνωνα στὴ Βασιλεύουσα, καὶ τότε παραχωρήθηκαν στὴν Κυπριακὴ ἐκκλησία τὰ γνωστὰ προνόμια· νὰ μὴν ὑποτάσσεται δηλαδή σὲ κανένα πατριάρχη ἢ μητροπολίτη, ἀλλὰ νὰ εἶνε αὐτοκέφαλη καὶ οἱ ἐπίσκοποί της νὰ χειροτονοῦνται ἀπὸ τὸν δικό τους μητροπολίτη ἢ ἀρχιεπίσκοπο.

Εἶνε ὁ ἰδρυτὴς τῆς ἐκκλησίας τῆς Κύπρου.

* * *

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τοὺς δύο ἀποστόλους Βαρθολομαῖο καὶ Βαρνάβα μαζί· τονίζει ἔτσι τὴν ἀδελφικὴ σχέσι πού εἶχαν καὶ τὴν πνευματικὴ συγγένεια πού τοὺς συνέδεε. Ἀλλ' **αὐτὴ ἡ συγγένεια συνδέει ὄχι μόνο τοὺς δύο αὐτοὺς ἀποστόλους, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς πιστοὺς μεταξύ τους.**

Τὸ Εὐαγγέλιο ἱστορεῖ ὅτι ὁ Χριστός, ὅταν κάποτε κήρυττε καὶ τὸν εἰδοποίησαν ὅτι ἔξω τὸν περιμένουν ἢ μητέρα του καὶ οἱ ἀδελφοί του καὶ θέλουν νὰ τὸν δοῦν, ἀπήντησε· «Ποιά εἶνε ἡ μητέρα μου καὶ ποιοί εἶνε οἱ ἀδελφοί μου;»· καὶ δείχνοντας τοὺς μαθητὰς του πρόσθεσε· «*Ἰδοὺ ἡ μήτηρ μου καὶ οἱ ἀδελφοί μου· ὅστις γὰρ ἂν ποιήσῃ τὸ θέλημα τοῦ πατρός*

μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς, αὐτός μου ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ καὶ μήτηρ ἐστίν» (Ματθ. 12, 46-50). Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ **ὁ Χριστὸς θεμελίωσε νέα συγγένεια.**

Πόσοι εἶστε σήμερα μέσα στὴν ἐκκλησία; Ὅσοι εἶστε, εἶστε ἀδέρφια. Αὐτό, ἂν τὸ καταλάβετε σήμερα, φτάνει. **Εἶστε ἀδέρφια!** Γιατί; Ἔχετε ἕνα **πατέρα** πού σᾶς γέννησε, τὸ **Θεό**. Καὶ ἔχετε μία μάνα πού σᾶς κυοφόρησε. Ὅσοι βγαίνουν ἀπὸ τὴν ἴδια κοιλιά, ὅσοι θηλάζουν τὸ ἴδιο γάλα καὶ τρῶνε ἀπὸ τὸ ἴδιο τραπέζι, δὲν εἶνε ἀδέρφια; Γιὰ νὰ τὰ δοῦμε αὐτὰ ἕνα - ἕνα.

Εἴμαστε ἀδέρφια, γιατί ἔχουμε τὴν ἴδια μάνα. Ποιά εἶνε ἡ **μάνα**; Γλυκεῖά μας μάνα, πού μᾶς κρατάει στὴν ἀγκαλιά της, εἶνε **ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία, ἡ Ὁρθοδοξία μας.**

Εἴμαστε ἀδέρφια, γιατί βγήκαμε ἀπὸ τὴν ἴδια κοιλιά. Ποιά εἶνε ἡ **κοιλιά**; Εἶνε **ἡ ἱερὰ κολυμβήθρα**. Ἀπὸ τὴν ἴδια κολυμβήθρα βγήκαμε· δὲν ὑπάρχει ἄλλη κολυμβήθρα γιὰ τὸν πλούσιο, ἄλλη γιὰ τὸ φτωχό, ἄλλη γιὰ τὸν ἄντρα, ἄλλη γιὰ τὴ γυναῖκα. Ἀφ' ὅτου βγήκαμε ἀπ' τ' ἁγιασμένα νερά της, δὲν εἴμαστε πιὰ παιδιὰ τοῦ ἄλφα ἢ τοῦ βῆτα, εἴμαστε παιδιὰ τοῦ Χριστοῦ.

Εἴμαστε ἀδέρφια, γιατί θηλάζουμε τὸ ἴδιο γάλα ἀπὸ τὸν ἴδιο μαστό. Ποιὸς εἶνε ὁ **μαστός**; Εἶνε **τὸ ἅγιο ποτήριο, ἡ θεῖα κοινωνία**. Καὶ ὅπως παιδιὰ πού δὲν θηλάζει πεθαίνει, ἔτσι καὶ ὅποιος δὲν ἔχει πόθο νὰ κοινωνήσῃ τὸ αἷμα καὶ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ μας θὰ πεθάνῃ πνευματικά.

Εἴμαστε ἀδέρφια, γιατί τρῶμε ἀπὸ τὸ ἴδιο τραπέζι. Ποιὸ εἶνε τὸ **τραπέζι**; **Ἡ ἁγία τράπεζα καὶ τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο**. Κάθε φορὰ πού μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία μας, τραπέζι στρώνει.

Γι' αὐτὸ λέω ὅτι εἴμαστε ἀδέρφια. Αὐτὸ τὸ μάθημα σήμερα θέλω νὰ τὸ καταλάβετε. Εἴμαστε μιὰ οἰκογένεια. Γι' αὐτὸ ἄς ἀγωνιστοῦμε πάση θυσίᾳ **νὰ εἴμαστε ἐνωμένοι**, νὰ ἔχουμε τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ὁμόνοια τοῦ Χριστοῦ μας. Ὅταν ἡ πατρίδα μας ἦταν ἐνωμένη, γνώρισε δόξες· ὅσες φορές ἐπικράτησε διχόνοια καὶ χωριστήκαμε, ἠττηθήκαμε καὶ ταπεινωθήκαμε· μᾶς ἔφαγε ἡ γκρίνια καὶ τὸ μῖσος.

Οἱ ἀπόστολοι μᾶς διδάσκουν σήμερα. Μὲ τὴν ἀδελφικὴ ἀγάπη καὶ τὴν ταπεινώσί τους ξεπερνοῦσαν τὶς διαφορὰς καὶ συνέχιζαν τὴν συνεργασία πρὸς δόξαν Χριστοῦ.

Ὅσοι πιστοί, ἀδελφοί μου, **νὰ νιώθουμε μιὰ οἰκογένεια**, σὰν τοὺς ἁγίους Βαρθολομαῖο καὶ Βαρνάβα, σὰν τοὺς δώδεκα ἀποστόλους. Κανένας Ἰουδαῖος. Ἀγαπημένοι καὶ ἐνωμένοι, γιὰ νὰ δοξάζεται πάντοτε τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ἀκέφαλη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Βαρθολομαίου τῆς ὁμωνύμου κοινότητας Φλωρίνης τὴν Κυριακὴ 11-6-1972. Καταγραφή, συμπλήρωσις καὶ σύντμησις 12-5-2018.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2099

Τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου
Παρασκευὴ 15 Ἰουνίου 2018

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τὸ χαμένο πρόβατο

«Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου σῶσαι τὸ ἀπολωλός» (Ματθ. 18,11)

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ καιροῦ μας, ἀγαπητοί μου, γνωρίζουν πολλὰ πράγματα, περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι οἱ ἄνθρωποι τοῦ παρελθόντος· ἓνα παιδί ξέρει πιὸ πολλὰ ἀπὸ ὅ,τι ὁ παππούς του. Εἶνε **ἐποχὴ τῆς γνώσεως** καὶ ἐπιστήμης.

Ἄλλ' ἐνῶ γνωρίζουν τόσα καὶ μιλοῦν γιὰ πολλὰ, σὲ ἓνα ζήτημα, ποῦ εἶνε τὸ σπουδαιότερο καὶ ἔπρεπε νὰ τοὺς ἐνδιαφέρῃ περισσότερο, ἔχουν μείνει πολὺ πίσω καὶ ὑστεροῦν. Ποιὸ εἶν' αὐτό; Εἶνε **ἡ θρησκεία μας. Μεγάλῃ ἄγνοια ἔχουν γι' αὐτὴν οἱ πολλοί**. Οἱ μικροὶ καὶ ταπεινοὶ τῆς γῆς, ποῦ ἀκοῦνε μὲ εὐλάβεια τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, ἔχουν κάποια ἰδέα· οἱ μορφωμένοι, ποῦ ἔχουν πάει σὲ σχολεῖα καὶ πανεπιστήμια, αὐτοὶ ἔχουν μεσάνυχτα. Στὴν ἐκκλησία ἔρχονται μιὰ ἢ δυὸ φορές τὸ χρόνο. Τί λέει ὁ παπᾶς, τί ψάλλουν οἱ ψάλτες, τί λέει ἡ θεία λειτουργία, δὲν καταλαβαίνουν γρῦ, σὰν νὰ ἔνε κινέζικα ὅλ' αὐτά. Ἄγνοοῦν τὴν Ἐκκλησία, τὴ λατρεία, τὰ μυστήρια, τὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἄν τοὺς ρωτήσης **τί εἶνε ὁ Χριστός, γιὰ ποῖο σκοπὸ ἦρθε** ἐδῶ στὴ Γῆ; σοῦ λένε ὁ ἓνας ὅτι εἶνε ἓνας μεγάλος δάσκαλος, ὁ ἄλλος ἓνας μεγάλος ποιητής, ὁ ἄλλος ἓνας φιλόσοφος, ὁ ἄλλος ἓνας κοινωνιολόγος, ὁ ἄλλος ἓνας ἐπαναστάτης, ὁ ἄλλος ἓνας προλετάριος, ὁ ἄλλος ἓνας κομμουνιστής... Ἰδέες διάφορες.

Μὰ ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε ὅπως τὸν φαντάζονται· εἶνε πάνω ἀπ' ὅλα αὐτά. Ὁ Χριστὸς ἦρθε στὸν κόσμον γιὰ ἓνα σκοπὸ ὑψηλό, γιὰ **ἓνα ἔργο μεγάλο**, ποῦ κανεὶς ἄλλος δὲν μπορούσε νὰ τὸ κἀνῃ. Χίλιοι ποιηταί, φιλόσοφοι, κοινωνιολόγοι, στρατηγοὶ καὶ βασιλιᾶδες δὲν μπορούσαν νὰ κἀνουν αὐτὸ ποῦ ἔκανε ὁ Χριστὸς.

Ποιὸ ἦταν τὸ ἔργο του; Τὸ εἶπε ὁ ἴδιος· «Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου σῶσαι τὸ ἀπολωλός» (Ματθ. 18,11)· ἄφησε τὰ παλάτια τοῦ οὐρανοῦ καὶ κατέβηκε ἐδῶ στὴ Γῆ, γιὰ νὰ σώσῃ «τὸ ἀπολωλός»· αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπὸς ποῦ ἐνανθρώπησε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

πησε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ· «σῶσαι τὸ ἀπολωλός», **γιὰ νὰ σώσῃ τὸ χαμένο**.

Ποιὸ εἶνε τὸ χαμένο; Τὸ ἐξήγησε ὁ ἴδιος μὲ μία παραβολή. Ἕνας τσοπάνος, λέει, εἶχε **ἓκα τὸ πρόβατα**. Μιὰ βραδιὰ ὅμως, ὅταν γύρισε στὸ μαντρί, τὰ μέτρησε, τὰ ξαναμέτρησε, καὶ **ἔλειπε ἓνα**. Ποῦ νὰ κοιμηθῆ! Ἀσφάλισε τὰ ἐνενηνταεννιά στὸ μαντρί καὶ βγήκε ζητώντας τὸ ἀρνί του ὅλη νύχτα στὶς λαγκαδιές καὶ στὰ βουνά. Τὸ βρῆκε τέλος σ' ἓνα γκρεμὸ μέσ' στὰ βράχια· ἔσκυψε, τὸ πήρε, τὸ ἔβαλε στὸν ὄμο, τὸ ἔφερε στὸ μαντρί· καὶ τὴν ἡμέρα αὐτὴ εἶχε χαρὰ μεγάλη, γιὰτὶ βρῆκε τὸ χαμένο πρόβατό του (βλ. Ματθ. 18,12-14. Λουκ. 15,4-7). Ποιὸς εἶνε ὁ τσοπάνος; – εἶνε ὁ ἴδιος. Ποιὰ εἶνε ἡ μάντρα; – ἡ Ἐκκλησία. Ποιὰ εἶνε τὰ πρόβατα; – οἱ Χριστιανοί. Ποιὸ εἶνε τὸ ἓνα τὸ χαμένο; – ὁ ἁμαρτωλός. Καὶ ποιὰ εἶνε τὰ ἐνενηνταεννέα τὰ ἀσφαλισμένα; – οἱ δίκαιοι καὶ οἱ ἄγγελοι.

Ἔχει βλέπετε ὁ Χριστὸς πλήθῃ ἀγγέλων καὶ ἁγίων ποῦ τὸν δοξάζουν, δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μᾶς ποῦ **τὸν ἀρνούμεθα καὶ τὸν ὑβρίζουμε**. Κάποτε σ' ἓνα χωριὸ εἶδα –χωρὶς νὰ μὲ ἀντιληφθῆ– κάποιον ποῦ τοῦ εἶχε συμβῆ ζημιὰ στὰ χωράφια καὶ τί ἔκανε – δὲν θὰ τὸ πιστέψετε· εἶχε πέσει ἀνάσκελα καὶ μούντζωνε τὸ Θεὸ ὅχι μὲ τὰ δέκα ἀλλὰ μὲ τὰ εἴκοσι δάχτυλα, μὲ χέρια καὶ πόδια. Τί θηρίο ὁ ἄθλιος!

Νὰ λοιπὸν **τὸ χαμένο πρόβατο, ὁ ἄνθρωπος**· ἐγώ, ἐσύ, ὅλοι· ὅσοι ζοῦν, ἔζησαν καὶ θὰ ζήσουν. Χαμένο πρόβατο ἦταν. Γιατί; Γιατί δὲν ἤξερε ποῦ πάει. Καὶ ὅπως πρόβατο ποῦ βγαίνει ἀπ' τὸ μαντρί κινδυνεύει, ἔτσι καὶ ἡ ἀνθρωπότης κινδύνευε νὰ καταστραφῆ. Καὶ δὲν μπορούσε νὰ τὴ σώσῃ κανένας. Ἄν ὁ κόσμος μπορούσε νὰ σωθῆ μόνος του, δὲν θὰ ἔρχόταν ὁ Χριστὸς.

Ἦρθε λοιπὸν στὸν κόσμον ὁ ἓνας τῆς Τριάδος –γιὰ σκεφθῆτε–, γιὰ νὰ βρῆ καὶ νὰ σώσῃ τὸ χαμένο πρόβατό του, τὸν ἄνθρωπο. Καὶ **πῆγε**

παντοῦ· στους φτωχούς, στους ἀρρώστους, στους ψαρᾶδες, στις καλύβες, στα χωράφια... Τρία χρόνια δὲν σταμάτησε ζητώντας το.

Βρῆκε πρόβατα; **Βρῆκε καὶ τὰ ἔσωσε**· μιὰ ἀμαρτωλὴ γυναίκα (ἡ Σαμαρείτισσα) ἔγινε κήρυκας, ἕνας τελώνης (ὁ Μαθαῖος) ἔγινε εὐαγγελιστής, ἕνας Ῥωμαῖος ἐκατόνταρχος τῆ Μεγάλῃ Παρασκευῇ (ὁ Λογγίνος) εἶπε «*Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος*» (Ματθ. 27,54), ἕνας ληστής στὸ Γολγοθᾶ εἶπε «*Μνήσθητί μου, Κύριε...*» (Λουκ. 23,42).

Ἀδέρφια μου, εἴμαστε χαμένα πρόβατα. **Μὴν ἀναβάλλουμε τὴ μετάνοια** γιὰ τὴν τελευταία ὥρα. Ὅταν θὰ μᾶς φέρνουν οἱ τέσσερις μὲ τὸ φέρετρο μέσα στὸ ναὸ κ' οἱ ψάλτες θὰ ψάλλουν γιὰ μᾶς «... τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον ἐγὼ εἶμι· ἀνακάλεσαί με, Σωτήρ, καὶ σῶσόν με» (Ἀκολ. νεκρ. εὐλογ.), θὰ ἔνε πλέον ἀργά. Τώρα νὰ μετανοήσουμε, τώρα πού ἔχουμε καιρό, ὥστε νὰ βρεθοῦμε κ' ἐμεῖς μεταξὺ τῶν σεσωσμένων προβάτων.

Σ' αὐτὸ μᾶς προτρέπει ἄλλο ἕνα ἀπολωλὸς πρόβατο πού σώθηκε· εἶνε αὐτὸς πού γιορτάζουμε σήμερα καὶ τοῦ ὁποίου ἐγὼ ἀναξίως φέρω τὸ ὄνομα· **ὁ ἅγιος Αὐγουστῖνος**.

Εἶνε, ἀγαπητοί μου, **ἕνα ἀπὸ 10 μεγάλα πνεύματα** τῆς ἀνθρωπότητος. Ἄετός, τιτάνιος, μὲ συγγράμματα μεταφρασμένα σὲ τόσες γλώσσες. Θέλεις νὰ μάθης τί εἶνε ἡ θρησκεία μας; διάβασε Εὐαγγέλιο, διάβασε πατέρας, διάβασε Αὐγουστῖνο. Πέλαγος! Ἄκουσα ὅτι ἕνας ἄθεος Ῥώσος τὸν διάβασε, καὶ στὸ τέλος εἶπε· Ὁ Λένιν κι ὁ Στάλιν εἶνε ἄχυρα, ἐδῶ εἶνε διαμάντια!

Μεγάλο πνεῦμα, ἀλλὰ **καὶ μεγάλος ἄμαρτωλός**· σπανίως ἀνθρωπος διεφθάρη τόσο ὅσο αὐτός, παρὰ τὴν ὀξύνοια καὶ εὐφυΐα του. Στὰ νεανικά του χρόνια τὸν παρέσυρε τὸ ρεῦμα καὶ ἔπεσε στὴν ἄμαρτία· πλάνες καὶ αἰρέσεις, διασκεδάσεις, γλέντια, ἀκολασίες, ἀκαθαρσίες, μέχρι καὶ νόθο παιδί ἀπέκτησε. Ἀλλὰ τὸν ἔσωσε μιὰ μάνα, πού κάθε βράδυ ἔπεφτε στὰ γόνατα, παρακαλοῦσε τὸ Χριστὸ καὶ ἔλεγε· Δὲν θέλω νὰ ζήσω, Κύριε, ἂν τὸ παιδί μου δὲν ἐπιστρέψῃ σ' ἐσένα. Καὶ κάποτε ἐπέστρεψε!

Πῶς μετανόησε; Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι. Μιὰ μέρα, καθὼς διάβαζε στὸν κῆπο κάποιον ἀπὸ τοὺς κλασσικούς, ἄκουσε μιὰ φωνή· «**Πάρε καὶ διάβασε, πάρε καὶ διάβασε!**». Ἄνοιξε τὴν ἁγία Γραφή καὶ τὰ μάτια του ἔπεναν στὴν περικοπὴ ἀπὸ τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολή, κεφάλαιο δέκατο τρίτο (13ο), στίχοι 12, 13 καὶ 14. Αὐτοὺς τοὺς στίχους διάβασε. Καὶ τότε ἔγινε σὰν σεισμὸς στὴν καρδιά του. Ὡ, πῶς ζοῦσα, εἶπε, τί ἄθλιος ἦμουν, πῶς ἔχασα τὰ νιάτα μου μέσ' στὴν ἄμαρτία! ὑπάρ-

χουν λοιπὸν ὥραϊα πράγματα στὸν κόσμο... Καὶ ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο, ἔκλαψε ἔκλαψε. Ἔτσι ἐπέστρεψε στὸν Κύριο· βαπτίσθηκε, ἔσβησε καὶ καθάρισε τὸ βεβαρημένο παρελθόν, **σώθηκε**. Τὸν πῆρε ὁ Χριστὸς στὴν ἀγκαλιά του ὅπως ὁ τσοπᾶνος παίρνει στὸν ὦμο τὸ προβατάκι πού μάτωσε στὶς ἀγκαθιές. Ὁ Αὐγουστῖνος **ἔγινε πρόβατο τοῦ Χριστοῦ**.

Καὶ ὄχι μόνο πρόβατο· **ἔγινε καὶ τσοπᾶνος, ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας**. Ὑστερα ἀπὸ λίγα χρόνια κλῆρος καὶ λαός, βλέποντας τὴ μετάνοιά του καὶ τὴν ἀγιωσύνη του, φώναξαν ὅλοι, ἄντρες γυναῖκες καὶ παιδιὰ· Θέλουμε τὸν Αὐγουστῖνο ἱερέα! Καὶ ἔτσι, παρὰ τὴ θέλησί του, μὲ τὴ βία, τὸν ἔφεραν μπροστὰ στὸν ἐπίσκοπο καὶ χειροτονήθηκε (388 μ.Χ.). Μετὰ ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια (395 μ.Χ.) χειροτονήθηκε ἐπίσκοπος καὶ σὲ λίγο διαδέχθηκε στὸν Ἰππῶνα (μιὰ μικρὴ πόλι σὰν τὴ Φλώρινα) τὸν ἐπίσκοπο Οὐαλέριο. Ἀπὸ τὰ μέρη αὐτὰ πέρασαν καὶ τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα κατὰ τὸν Β' παγκόσμιο πόλεμο, ὅταν συμμετεῖχαν στὴ μάχη τοῦ ἔλ - Ἀλαμείν τὸ 1942. Ἐποίμανε τὴν ἐπισκοπὴ του ἐπὶ 32½ χρόνια, μέχρι τὶς 28 Αὐγούστου τοῦ 427 πού ἔκλεισε τὰ μάτια του στὸν κόσμο.

Ποῖο ἦταν τὸ ἔργο του; Ὅπως αὐτός, ὅταν ὁ ἴδιος ἦταν πλανημένο πρόβατο, δοκίμασε καὶ ἔζησε τὴν ἀγάπη καὶ φροντίδα τοῦ ἀρχιεπίσκοπου Χριστοῦ, ἔτσι καὶ ὅταν αὐτὸς ἔγινε ποιμένας, δαπάνησε τὸν ἑαυτό του στὸ ν' ἀναζητῆ κάθε χαμένο πρόβατο καὶ νὰ τὸ βοηθῆ νὰ ἐπιστρέφῃ στὸν μεγάλο ποιμένα Χριστό.

Καὶ θὰ τελειώσω, ἀγαπητοί μου, μὲ μιὰ παρατήρησι. Ἡ παραβολὴ λέει, ὅτι ὁ τσοπᾶνος εἶχε ἑκατὸ πρόβατα καὶ ἔχασε τὸ ἕνα. Σήμερα μακάρι ἀπὸ τὰ ἑκατὸ νὰ ἔλειπε μόνο ἕνα. Ἔγινε πρὸ ἐτῶν ἔρευνα - στατιστικὴ καὶ ἔδειξε, ὅτι τὴν Κυριακὴ **ἀπὸ τοὺς ἑκατὸ Χριστιανούς δυὸ μόνο (2%) ἐκκλησιάζονται** καὶ οἱ ἐνενηνταοχτὼ ἀπουσιάζουν. Ἄν πᾶτε ὅμως στὰ γήπεδα, στὰ θέατρα, στοὺς κινηματογράφους, στὶς ταβέρνες καὶ στὰ χαμαιτυπεῖα, ἐκεῖ θὰ δῆτε πλήθη. Ἄχ, πατρίδα μου, πῶς ἔγινες ἔτσι, πού κάποτε ἦσαν μαντρὶ εὐλογημένο!...

Ἄλλὰ ἐλπίζουμε στὸ Θεό. «*Ὅσοι πιστοί*» (θ. Λεῖτ.), μπρὸς ἀδέρφια μου, δῶστε στὸ Χριστὸ τὴ χαρά. Θαύματα κάνει ὅποιος πιστεύει. Ὅπου βρεθῆτε, νὰ θυμᾶστε τὸ ρῆτὸ ὅτι «*ἦλθε ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου σῶσαι τὸ ἀπολωλὸς*» (Ματθ. 18,11).

Εἶθε διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Αὐγουστῖνου καὶ ὄλων τῶν ἁγίων ὁ Κύριος νὰ μᾶς σώσῃ καὶ νὰ μᾶς εὐλογήσῃ· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2102	Τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου Παρασκευή 29 Ἰουνίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἔχουμε ἐμεῖς αὐταπάρνησι;

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἐορτάζουν οἱ δύο μεγάλοι ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, οἱ κορυφαῖοι Πέτρος καὶ Παῦλος. Ποιά ἐγκώμια τοὺς ἀρμόζουν καὶ ποιός μπορεῖ νὰ τοὺς ἐπαινέσῃ ἀξίως! Ἄν ὅλοι οἱ ἀπόστολοι λέγωνται *θμελλιοι τῆς Ἐκκλησίας*, γιὰ τοὺς δύο κορυφαίους ἢ ἴδια ἢ Ἐκκλησία ψάλλει· «*Πέτρε κορυφαῖε τῶν ἐνδόξων ἀποστόλων, ἡ πέτρα τῆς πίστεως, καὶ Παῦλε θεσπέσιε, τῶν ἁγίων ἐκκλησιῶν ὁ ῥήτωρ καὶ φωστήρ...*» (Ἰδομ. Λιτ.).

Στὸν βίον καὶ τῶν δύο κορυφαίων διακρίνονται δύο μέρη, τὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ φωτεινὸ. Ὁ Πέτρος ἀπὸ θερμὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ σὲ μιὰ στιγμή ἀπροσεξίας βρέθηκε **ἀρνητῆς** του, ἔπειτα ὅμως ἀπὸ ἓνα τριήμερο δακρύων καὶ μετανοίας ὁ ἀναστάς Κύριος τὸν ἀποκατέστησε στὸ **ἀποστολικὸ ἀξίωμα**. Ὁ Παῦλος ἐπίσης κάνει στὴν ἀρχὴ τὴν ἐμφάνισί του ὡς σκληρὸς **διώκτης**, μετὰ ὅμως ἀπὸ τὸ ὄραμα τῆς Δαμασκοῦ καὶ ἓνα ἐπίσης τριήμερο τυφλώσεως καὶ συντριβῆς χριεῖται **ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν**.

Στὸ σκοτεινὸ πρῶτο μέρος τοὺς ὁ μὲν Πέτρος ἔγινε ἀρνητῆς ἀπὸ ἓναν ἐνστικτώδη **φόβο** γιὰ τὴ ζωὴ του, ὁ δὲ Παῦλος ἔγινε διώκτης ἀπὸ **πάθος** καὶ μῖσος κατὰ τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν ὅμως ἦρθε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, τότε οἱ ψυχὲς τοὺς εἶδαν φῶς, ἐλευθερώθηκαν ἀπὸ τὸ φόβο καὶ τὸ πάθος· τότε ἀρνήθηκαν τὸν κακὸ ἐαυτό τους, τὸν φίλαυτο καὶ ἐμπαθῆ, καὶ ἔδειξαν **αὐταπάρνησι**. Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς ἐπιθυμῶ σήμερα νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή σας.

● Ἄς ἀναλογιστοῦμε, ἀγαπητοί μου, τὴν ἀγία αὐτὴ ἡμέρα πρῶτα τὸν **ἀπόστολο Πέτρο**. Τί θλίψι πέρασε μετὰ τὴν ἀρνησι τοῦ Χριστοῦ! **θλίψι μέχρι ἀπελπισίας**.

Στὴ Γεθσημανὴ εἶδε νὰ συλλαμβάνουν καὶ νὰ δένουν τὸν ἄθῳ Διδάσκαλό του, ἡ ψυχὴ του ἐπαναστάτησε, **ἔβγαλε μαχαίρι** κ' ἔκοψε τὸ αὐτὶ τοῦ ὑπηρετοῦ τῶν ἀρχιερέων Μάλχου. Ὁ Χριστὸς ὅμως τοῦ εἶπε· Πέτρε, βάλε τὸ

μαχαίρι σου στὴ θήκη του· ὅσοι πάρουν μαχαίρι, ἀπὸ μαχαίρι θὰ πεθάνουν· ἂν ἤθελα, μποροῦσα νὰ παρακαλέσω τὸν οὐράνιο Πατέρα μου νὰ μοῦ στείλῃ παραπάνω ἀπὸ δώδεκα λεγεῶνες ἀγγέλων νὰ μὲ ὑπερασπισθοῦν. Καὶ ἀγγίζοντας τὸ αὐτὶ τοῦ δούλου τὸν θεράπευσε (βλ. Ματθ. 26,51-53. Μάρκ. 14,47. Λουκ. 22,50-51. Ἰω. 18,10-11).

Ἄλλὰ τὴ νύχτα στὸ δικαστήριον τοῦ Ἄννα καὶ τοῦ Καϊάφα, τὸν πλησιάζει μιὰ ὑπηρετρία καὶ τοῦ λέει· –Μὰ ἐσὺ δὲν ἦσουν μαζί μὲ τὸ Γαλιλαῖο αὐτόν; –Ἐγώ; δὲν ξέρω τί μοῦ λές. Σὲ λίγο τὸν πλησιάζει ἄλλη· –Ἐμένα δὲν μὲ γελᾷς, εἶσαι ἀπὸ τοὺς μαθητὰς του. –Σοῦ ὀρκίζομαι δὲν εἶμαι· τί θέλεις ἀπὸ μένα; Τέλος οἱ περιστάμενοι παρατηροῦν· –Ἀνήκεις στὴ συνοδεία του, ἦσουν δίπλα του στὸν κήπο· καὶ ἡ λαλιά σου μοιάζει. Τότε πάλι μὲ ὄρκο **τὸν ἀρνεῖται** λέγοντας· –Δὲν τὸν γνωρίζω, δὲν ἔχω καμμιά σχέσι μαζί του. Καὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη λάλησε ὁ πετεινός. Τὸ συναισθάνθηκε ὁ Πέτρος, βγήκε ἔξω καὶ ἔκλαψε πικρά.

Ὅταν ὅμως τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἔλαβε Πνεῦμα ἅγιο, τότε ὁ λαγὸς ἔγινε λιοντάρι· αὐτὸς ποὺ μπροστὰ σὲ μιὰ ὑπηρετρία ἀρνήθηκε τὸ Χριστό, τώρα μπροστὰ σὲ χιλιάδες ἀνθρώπους **τὸν κηρύττει**. Φυλακίζεται γι' αὐτόν, κακοπαθεῖ, καὶ τέλος γιὰ τὸ εὐαγγέλιο φτάνει καὶ στὴ Ἰώμη, ὅπου ἐπὶ Νέρωνος **δίνει καὶ τὴ ζωὴ του** γιὰ τὸν Κύριο.

Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀπόστολος Πέτρος, τὸν ὁποῖο ἐορτάζουμε σήμερα μαζί μὲ τὸν ἄλλο κορυφαῖο καὶ πρωτόθρονο, τὸν ἀπόστολο Παῦλο. ● Ὁ **ἀπόστολος Παῦλος** χάριν τοῦ Χριστοῦ ἀρνήθηκε κι αὐτὸς τὸν ἐαυτό του, ὅλα τὰ κατὰ κόσμον ζηλευτὰ πλεονεκτήματά του· τὴ θέσι του μεταξὺ τῶν φαρισαίων, τὶς σχέσεις καὶ φιλίες του, τὴν ἀναγνώρισί του, τὰ ἐρείσματά του, τὸ κῦρος καὶ τὴ δόξα του· ἀρνήθηκε τὴν καταγωγή του, τὴν παιδεία του, τὴ λατρεία του, τὰ φρονήματά του, τὶς πεποιθήσεις του, τὴν κοσμοθεωρία του, τὰ καυχήματά του.

Γράφει ο ἴδιος: «περιτομῆ ὀκταήμερος, ἐκ γένους Ἰσραὴλ, φυλῆς Βενιαμίν, Ἑβραῖος ἐξ Ἑβραίων, κατὰ νόμον Φαρισαῖος, κατὰ ζῆλον διώκων τὴν ἐκκλησίαν, κατὰ δικαιοσύνην τὴν ἐν νόμῳ γενόμενος ἀμεμπτος. Ἄλλ' ἄτινα ἦν μοι κέρδη, ταῦτα ἤγημαι διὰ Χριστὸν ζημίαν» (Φιλιπ. 3,5-8). Τὰ θυσιάσε ὅλα γιὰ τὸ Χριστό.

Ἄκουσαμε σήμερα **τί ὑπέμεινε**· κόπους, χτυπήματα, πληγές, φυλακίσεις, θανατικὲς καταδίκες, τιμωρίες, ῥαβδισμούς, λιθοβολισμό, ναυάγια, ὀδοιπορίες κι ἀμέτρητους κινδύνους· στὴν πόλι καὶ στὴν ἐρημίᾳ, στὴ θάλασσα καὶ στὴ στεριά, σὲ ποτάμια καὶ σὲ δάση, ἀπὸ ληστές, ἀπὸ Ἰουδαίους, ἀπὸ εἰδωλολάτρες, ἀπὸ ψευδαδέλφους· ζοῦσε μέσα σὲ κόπο καὶ μόχθο, μὲ ἀγρυπνίες, μὲ πείνα, μὲ δίψα, μὲ νηστεία, δίχως ροῦχο μέσ' στὸ κρύο (βλ. Β' Κορ. 11,22-27), μὲ ταπεινώσεις κ' ἐξευτελισμούς. Ἐγραψε: «*Καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκω*», πεθαίνω κάθε μέρα (Α' Κορ. 15,31).

Σφράγισε τέλος καὶ αὐτὸς τὴ ζωὴ του μὲ τὸ **μαρτύριο** στὴ Ῥώμη δι' ἀποκεφαλισμοῦ.

Πέτρος καὶ Παῦλος, ἀγαπητοί μου, ἀποτελοῦν ζευγάρι, ποὺ δούλεψε γιὰ τὸ εὐαγγέλιο, θυσιάστηκε γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ μᾶς ἄφησε **παράδειγμα αὐταπαρνήσεως**.

Τί θὰ πῆ αὐταπαρνήσεις; Εἶνε μία θεμελιώδης ἀρετὴ τοῦ Χριστιανοῦ, ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ θυσιάζεται γιὰ ἕναν ἱερὸ σκοπὸ.

✓ Ὑπάρχει αὐταπαρνήσεις π.χ. γιὰ τὴν **οἰκογένεια**· ἀγαπᾶς τὸ σπίτι σου καὶ θυσιάζεσαι γι' αὐτό, ξενιτεύεσαι καὶ δουλεύεις σκληρὰ μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς πολλές φορές. Κι ὄχι μόνο οἱ ἄνθρωποι· καὶ τὰ ζῶα ἀκόμα· ὁ πελαργός, ἂν πιάση φωτιά καὶ κινδυνεύουν τὰ μικρά του, κάνει βουτιές μέσ' στὴ φωτιά, νὰ σώση τὰ πουλάκια του· σκοτώνεται, καίγεται γι' αὐτά.

✓ Ἀγαπᾶς λοιπὸν τὸ σπίτι σου καὶ θυσιάζεσαι γι' αὐτό· ἀγαπᾶς ἀκόμα τὴν **πατρίδα** σου, κι ὅταν κινδυνεύῃ, ἐπιστρατεύεσαι, ἐκπαιδεύεσαι, ἀσκεῖσαι, ἀγρυπνᾶς μέσ' στὸ κρύο στὴ σκοπιά, τρέχεις, ἀνεβαίνεις στὰ βουνά, παίζεις κορῶνα - γράμματα τὴ ζωὴ σου γιὰ τὸν τόπο σου.

Ἄν λοιπὸν ἀγαπᾶς τὴν οἰκογένεια, τὸ σπίτι τὴν πατρίδα σου, ὅλα τὰ ὠραῖα πράγματα, πόσο μᾶλλον πρέπει ν' ἀγαπᾶς τὸ **Θεὸ καὶ τὴν πίστι σ' αὐτόν;** Μιὰ φορὰ ν' ἀγαπᾶς τὴν οἰκογένειά σου, δυὸ φορές τὴν πατρίδα σου, καὶ χίλιες φορές τὸ Θεὸ καὶ τὴ θρησκεία σου. Γιατὶ παραπάνω ἀπ' ὅλα, τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὠμέγα, εἶνε ὁ Θεός (βλ. Ἄπ. 1,8· 21,6). Ὅποιος δὲν τὸ κατάλαβε αὐτό, ματαίως ζῆ στὸν κόσμο.

Παραπάνω ἀπ' ὅλα ν' ἀγαπᾶς τὸ Θεό, **τὸ Χριστό, τὴν αἰωνιότητα**. «*Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδί-*

ας», ὅπως ἀκοῦμε στὴ θεία λειτουργία. Ψηλά, πολὺ ψηλά, πάνω ἀπὸ ἕκει ποὺ ἀνέβηκαν οἱ ἀστροναῦτες, ἐκεῖ ὑπάρχει ἕνας κόσμος ἄυλος, πνευματικός, ποὺ μᾶς περιμένει. Εἴμαστε ἄξιοι, εἴμαστε ἔτοιμοι γι' αὐτόν;

Ξέρω ὅτι ὡς τίμοι οἰκογενειάρχες πολλές φορές γίνεστε θυσιά· στὸ ἐργοστάσιο, στὸ δρόμο, στὸ τιμόνι, στὸ γραφεῖο, στὴ σκαλωσιά, στὸ χωράφι... Εἶστε ἐργατικοί, ἄξιοι ἐπαίνου. Ἐρωτῶ ὅμως· **γιὰ τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ τί κάνετε;** τί θυσιάζουν οἱ ἄνθρωποι σήμερα;

Ὅταν γινόταν ἡ ἀνέγερσι τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς στὴ Φλώρινα, κάναμε ἔρανο καὶ πῆγαν γυναῖκες τῆς ἐπιτροπῆς νὰ ζητήσουν τὴ βοήθεια τῶν ἐνοριτῶν· φτωχοὶ ἄνθρωποι ἄνοιξαν κομποδέματα καὶ ἔδωσαν λίρες, ἐνῶ κάτι **πλούσιοι** δὲν ἔδωσαν οὔτε δραχμὴ σχεδόν. Ἡ ἀξία σου φαίνεται ἐφ' ὅσον συμβάλλεις σὲ ἔργα χριστιανικά. Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος τὰ θυσίασαν ὅλα, ἐσὺ τί θυσιάζεις; Τί Χριστιανὸς εἶσαι;

Γιὰ τὸ Χριστὸ ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος πῆγαν μακριά· ὄχι μὲ αὐτοκίνητο ἢ ἀεροπλάνο, ἀλλὰ μὲ τὰ πόδια ἢ τὶς καμῆλες. Σήμερα οἱ **κληρικοί** μᾶς ἔχουν διάθεσι ἱεραποστολική; Λέω σὲ παπᾶδες νὰ τοὺς στείλω σὲ περιοχὴ ἀπομακρυσμένη, ὅπως π.χ. ἡ Πρέσπα – ποὺ εἶνε ἀπὸ τὰ ὠραιότερα μέρη τῆς πατρίδος μας, καὶ δὲν θέλουν· φοβοῦνται νὰ πᾶνε.

Πῆγα σ' ἕνα χωριό, χτύπησα τὴν καμπάνα καὶ ἦρθαν ἐλάχιστοι. Ρωτᾶω· –Πόσες οἰκογένειες ἔχει ἡ ἐνορία; –Εἶνε χίλια σπίτια. –**Πόσοι ἐκκλησιάζονται;** –Ἐφτὰ ἄντρες καὶ δέκα γυναῖκες!... Ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία καλεῖ «*Ὅσοι πιστοί!*» (θ. Λειτουργία), ἀπὸ τίς 168 ὥρες τῆς ἐβδομάδος οὔτε μία ὥρα δὲν διαθέτουν γιὰ τὸ Θεό.

Βλέποντας αὐτὴ τὴν **ἀδιαφορία** εἶτε γιὰ ἐλεημοσύνη, εἶτε γιὰ ἱεραποστολή, εἶτε γιὰ ἐκκλησιασμό, στενοχωροῦμαι. Φοβοῦμαι ὅτι ἡ ἀνοχὴ ἐξαντλεῖται. Ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς εἶπε ὅτι **τὸ τέλος** πλησιάζει ὅταν δῆτε τίς ἐκκλησιᾶς ἀδειανὲς καὶ τίς γυναῖκες γυμνές.

Σήμερα, τέτοια ἅγια ἡμέρα, ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεό. Κάτι μεγάλο θὰ γίνῃ στὸν κόσμο. Μὴ γλεντᾶμε, μὴ διασκεδάζουμε. Τὸ Χριστό, τὸ Θεό, τὴν Παναγία μας, τοὺς ἁγίους νὰ παρακαλέσουμε, νὰ μὴν πέση φωτιά στὴν πατρίδα μας· πολλές φορές κᾶκε αὐτὸς ὁ τόπος, νὰ μὴν καῖ πάλι. Μακριά ἢ φωτιά! Θὰ ἔρθουν τὰ μεγάλα καὶ συγκλονιστικά. Ἐμεῖς ἐδῶ νὰ μείνουμε! στὴν πίστι τῶν πατέρων μας· **προσευχὴ μέρα - νύχτα ὅλοι, καὶ τὰ παιδιά**· νὰ σώση ὁ Θεὸς τὸ ἔθνος μας, νὰ δοῦμε ἡμέρες καλύτερες πρὸς δόξαν τῆς ἁγίας Τριάδος· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2103	Σύναξις τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων Σάββατο 30 Ἰουνίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὀλοκαύτωμα

«Ἐνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς» (Ψαλμ. 43,23)

Ἐάν, ἀγαπητοί μου, ἀνοίξουμε τὸ Λευιτικὸ Ἑτῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, θὰ δοῦμε πῶς οἱ Ἰσραηλίτες λάτρευαν τὸ Θεό, τί **θυσίαι** ἔπρεπε νὰ προσφέρουν στὸ θυσιαστήριό τους. Θυσίαζαν ἀπαρχές καρπῶν καὶ ζῶα ποὺ τὰ ἔσφαζαν (περιστέρια, τρυγόνια, πρόβατα, ἐρίφια, βόδια), καὶ τὰ ἔκαιγαν στὴ φωτιά οἱ ἱερεῖς. Μία λοιπὸν ἀπ' τὶς θυσίαι τους ἦταν καὶ τὰ **ὀλοκαυτώματα**.

Τί θὰ πῆ ὀλοκαύτωμα; Εἶνε ἡ θυσία ποὺ τὸ ζῶο καιγόταν ὀλόκληρο πάνω στὸ θυσιαστήριο. Τὴ φωτιά βέβαια τὴν ἀναβαν οἱ ἱερεῖς. Ὑπῆρξαν ὅμως καὶ ἔκτακτες περιπτώσεις ποὺ τὴ φωτιά τὴν ἀναψε ὁ ἴδιος ὁ Θεός· ἦταν πῦρ ἐξ οὐρανοῦ. Αὐτὸ ἐγένετο π.χ. στὴ θυσία τοῦ προφήτου Ἠλία, ποὺ «ἔπεσε πῦρ παρὰ Κυρίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κατέφαγε τὰ ὀλοκαυτώματα καὶ τὰς σχίδακας (=τὰ ξύλα)..., καὶ τοὺς λίθους καὶ τὸν χοῦν ἐξέλειξε (=ἔγλειψε) τὸ πῦρ» (Γ' Βασ. 18,38).

Ἐάν, ἀγαπητοί μου, λάβουμε ὑπ' ὄψιν ὅτι ὅσα ὠριζε ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ἦταν σύμβολα, σκιές καὶ εἰκόνες πραγμάτων τῆς Καινῆς Διαθήκης, τότε **τί σημαίνει τὸ ὀλοκαύτωμα;**

● Εἶνε πρῶτα **σύμβολο** ἐκείνου ποὺ ἐκφράζει ἡ πρώτη ἐντολή· «*Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς δυνάμεώς σου*» (Δευτ. 6,5).

Ἄλλὰ ποιός ἀγάπησε τὸ Θεὸ **μὲ ὅλη τὴν ὑπαρξί** του; Ἕνας μόνον, ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ἡ ὑπακοὴ καὶ ἡ ἀφοσίωσί του στὸν οὐράνιο Πατέρα ἦταν πλήρης, ὀλοκληρωτικὴ, τελεία. Αὐτὴ τὴν **προσφορὰ τῆς καρδιάς** ζητοῦσε ὁ Θεὸς παραπάνω ἀπὸ τὶς ὑλικές θυσίαι. «*Εἴ ἠθέλησας θυσίαν*», λέει ὁ Δαυῖδ, «*ἔδωκα ἄν' ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει*» (Ψαλμ. 50,18-19). Καὶ ὁ προφήτης Ὡσηὲ λέει· «*Ἔλεος θέλω καὶ οὐ θυσίαν, καὶ ἐπίγνωσιν Θεοῦ ἢ ὀλοκαυτώματα*» (Ἠσ. 6,6). Καὶ ὁ Ἥ-

σαΐας λέει· «*Τί μοι πλήθος τῶν θυσιῶν ὑμῶν; λέγει Κύριος· πλήρης εἰμί ὀλοκαυτωμάτων κριῶν, καὶ στέαρ ἄρνων καὶ αἷμα ταύρων καὶ τράγων οὐ βούλομαι*» (Ἠσ. 1,11).

Εὐκόλο ἦταν γιὰ ἓναν Ἰσραηλίτη καὶ μάλιστα πλούσιο νὰ προσφέρῃ ζῶα ὡς ὀλοκαύτωμα· τὸ δύσκολο ἦταν νὰ θυσιάσῃ τὸν ἑαυτό του, **τὸν παλαιὸ ἑαυτό** του, τὶς κακίες καὶ τὰ πάθη του!

● Τὸ ὀλοκαύτωμα λοιπὸν, ὡς θυσία τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἦταν πρὸ παντὸς **ἡ σκιὰ** τῆς μεγάλης, μοναδικῆς, **τῆς ἀληθινῆς θυσίας** ποὺ προσέφερε ὁ Χριστός. Ὁ σταυρὸς ἦταν τὸ θυσιαστήριο.

Στοὺς Ἰουδαίους ἦταν ἄλλος ὁ θύτης καὶ ἄλλο τὸ θῦμα· στὸ Γολγοθᾶ ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ ἴδιος θύτης καὶ θῦμα, θυσιάσας **ἐκουσίως** τὸν ἑαυτό του «*ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας*» (Λευτ. Μ. Βασ. καθαν.). Ἐνῶ μπορούσε ν' ἀποφύγῃ τὸ σταυρό, βάδισε σ' αὐτὸν μὲ προθυμία. Ἡ θυσία του, ἐν ἀντιθέσει μὲ τὶς θυσίαι τῶν ζώων ποὺ τὰ ἔσερναν ἄβουλα στὴ σφαγή, εἶνε ἐκουσία.

Καὶ οἱ μὲν θυσίαι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης δὲν εἶχαν δύναμι νὰ ἐξαλείψουν ἁμαρτία· διατηροῦσαν μόνον τὴ συνείδησι τῆς ἁμαρτωλότητος καὶ τὸν πόθο τῆς λυτρώσεως. Ἡ θυσία ὅμως τοῦ Χριστοῦ **ἐξαλείφει τὶς ἁμαρτίαι** ὄχι λίγων θνητῶν ἀλλὰ **ὅλου τοῦ κόσμου**, ὅσων λούζονται στὸ αἷμα τοῦ ἐσφαγμένου Ἀρνίου καὶ ντύνονται τὶς λαμπρές στολές τῆς χάριτος (βλ. Ἄπ. 5,6,12· 13,8· 7,9,14).

Ἄλλοίμονο ἂν ἔλειπε ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ! Ποτάμια ἀπὸ αἷμα ζώων δὲν μπορούσαν νὰ σβῆσουν οὔτε τὸν σπινθῆρα ἐνὸς μικροῦ ἁμαρτήματος, ἐνῶ τώρα μία σταλαγματιὰ ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ φτάνει γιὰ νὰ σβῆσῃ βουνα φλεγόμενα, ὅλη τὴν πυρκαϊὰ τῆς ἁμαρτίας ποὺ ἀναψε ὁ σατανᾶς. Αὐτὸ διακηρύττει ἡ Καινὴ Διαθήκη· «*ἀδύνατον αἷμα ταύρων καὶ τράγων ἀφαιρεῖν ἁμαρτίας. Διὸ εἰσερχόμενος εἰς τὸν κόσμον λέγει· θυσίαν καὶ προσφορὰν οὐκ ἠθέλησας, σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι· ὀλοκαυτώματα καὶ περὶ ἁμαρτίας οὐκ ἠυδόκησας*» (Ἐβρ. 10,4-6· βλ. Ψαλμ. 39,7).

Τὸ ἀληθινὸ ὀλοκαύτωμα εἶνε ὁ **Ἑσταυρωμένος**. Ὁλόκληρο τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τελεία ἀγάπη «προσάξας ὡς προσφορὰν Πατρὶ τῷ ἰδίῳ» (ἀκολ. θ. Μεταλ. Χ), ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν προσφέρῃ καὶ στὸ μυστήριό τῆς **θείας εὐχαριστίας**.

Πάνω τώρα στὰ ἴχνη τοῦ Χριστοῦ βάδισαν, ἀγαπητοί μου, καὶ οἱ **Δώδεκα ἀπόστολοι**. Αὐτοὶ εἶνε τὰ ἱερά σφάγια, τὰ ὀλοκαυτώματα.

Οἱ ἀπόστολοι δὲν γεννήθηκαν ἀπὸ βράχο, δὲν ζοῦσαν μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμο, ἀμέτοχοι τῶν ἀγαθῶν τῆς κοινωνίας· καὶ γονεῖς εἶχαν, καὶ ἀδέρφια, καὶ συγγενεῖς, καὶ φίλους, καὶ γυναῖκα καὶ παιδιὰ μερικοὶ ὅπως ὁ Πέτρος, καὶ σπίτια, καὶ ἐπαγγέλματα. Μὲ ὅλα αὐτὰ ἦταν δεμένοι. Τί λοιπόν; νὰ τ' ἀφήσουν καὶ ν' ἀκολουθήσουν τὸν φτωχὸ Ναζωραῖο, ποὺ δὲν «εἶχε ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ» (Ματθ. 8,20. Λουκ. 9,58), καὶ φτωχοὶ ὅπως αὐτὸς νὰ ρίχτουν στὴ μεγάλη περιπέτεια τοῦ κηρύγματος, ἑνὸς κηρύγματος ποὺ θὰ ἐρχόταν σὲ ἀντίθεσι μὲ ἐσφαλμένες ἀντιλήψεις καὶ πλάνες, μὲ πάθη καὶ κακίες ριζωμένες βαθειὰ καί, ἀσθενεῖς κι ἀδύνατοι αὐτοί, ν' ἀνοίξουν μέτωπο ὄχι μὲ ἕνα ἢ δύο ἐχθροὺς ἀλλὰ μ' ὀλόκληρο τὸν κόσμο; Χρειαζόταν πίστι στὸν Κύριο, μεγάλη αὐταπάρνησι. Ἔπρεπε νὰ τὰ θυσιάσουν ὅλα γιὰ Ἐκεῖνον, νὰ μὴν κρατήσουν τίποτα γιὰ τὸν ἑαυτό τους, νὰ ἔνε κάθε στιγμή ἐτοιμοὶ γιὰ μαρτύριο, γιὰ σταυρό. **Ἔπρεπε δηλαδὴ νὰ γίνουν ὀλοκαυτώματα** ὅπως ὁ Κύριός τους. **Καὶ ἔγιναν.**

Στὴν πρόσκλησι τοῦ Κυρίου «*Ἀκολουθεῖ μοι*» (Ματθ. 9,9. Μάρκ. 2,14 κ.ά.) ἄφησαν τὰ πάντα καὶ ἀκολούθησαν. Εἶχαν ἀτέλειες καὶ ἀδυναμίες, τὸ ὁμολογοῦν οἱ ἴδιοι· ὅταν ὅμως τὴν Πεντηκοστὴ κατῆλθε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, κάθε τι τὸ χοϊκὸ καὶ ἰδιοτελὲς κατακάηκε. Ἡ ἀπόφασί τους ἦταν πλέον ἀκλόνητη. **Ἄλλα τὰ θυσίασαν** στὸ βωμὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ζωὴ τους ἦταν μιὰ καθημερινὴ θυσία, προσφορὰ ὀλοκαυτώματος ὅπως ἐκεῖνη ποὺ προσέφερε πρῶτὴ καὶ βράδου ὁ παλαιὸς Ἰσραήλ. Ὁ κορυφαῖος Παῦλος ἐπαναλαμβάνει τὸ ψαλμικὸ «*Ἐνεκά σου (Χριστέ) θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς*» (Ψαλμ. 43,23). ἀλλ' ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς. πέπεισμαι γὰρ ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωὴ οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαὶ οὔτε δυνάμεις οὔτε ἐνεστῶτα οὔτε μέλλοντα οὔτε ὑψώματα οὔτε βάθος οὔτε τις κτίσις ἐτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρῖσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν» (Ρωμ. 8,36-39).

Θαυμάζουμε, ἀδελφοί μου, τοὺς ἀποστό-

λους καὶ τοὺς ἀξίους διαδόχους των, ποιμένες, διδασκάλους, ὁμολογητὰς καὶ μάρτυρες, γιὰ τὶς θυσίες, γιὰ τὰ ὀλοκαυτώματά τους· ἀντὶ τῆς κοσμικῆς χαρᾶς προτίμησαν νὰ συγκακουχῶνται «*τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἀμαρτίας ἀπόλαυσιν*» (Ἐβρ. 11,25). Ἄλλ' ἐὰν ρίξουμε τώρα ἕνα βλέμμα στὴ δική μας ἐποχὴ, θὰ δοῦμε τὸ **πνεῦμα τῆς αὐτοθυσίας** νὰ βασιλεύῃ στὶς ψυχὲς τῶν Χριστιανῶν; Ὑπάρχει τώρα προσφορὰ ὀλοκληρωτικὴ στὸ βωμὸ τοῦ Ἑσταυρωμένου, θυσίες καὶ ὀλοκαυτώματα;

Ναί, ὑπάρχουν θυσίες καὶ ὀλοκαυτώματα ὑπὲρ πατρίδος, ἐπιστήμης, παιδιῶν, συγγενῶν, ἀκόμη καὶ ἀμαρτωλῶν δεσμῶν (πορνείας, μοιχείας...), ἢ εὐτελῶν συνηθειῶν (ἀθλητισμοῦ, τυχερῶν παιχνιδιῶν, οὐσιῶν...). Μὰ σ' αὐτὲς καίει φωτιὰ γήινη ἢ φλόγες ἀμαρτωλῆς ἀγάπης. **Ποῦ εἶνε ἡ οὐράνια φωτιά;** Σήμερα πολλοὶ νομίζουν ὅτι ἐξοφλοῦν τὸ χρέος στὸ Χριστὸ μὲ πολὺ μικρὲς πράξεις· ἕνα κερί ἢ λιβάνισμα, μιὰ τυπικὴ προσευχή, ἕνα προσκύνημα - μᾶλλον τουριστικὸ ταξίδι... Πόσο πλανῶνται! Φανταστῆτε ἕναν Ἰσραηλίτη ποῦ, ἀντὶ νὰ προσφέρῃ θυσία ὀλόκληρο τὸ ζῶο, θὰ ἔκοβε καὶ θὰ ἔρριχνε στὴ φωτιὰ ἕνα αὐτὶ ἢ μερικὲς τρίχες του. Κάτι παρόμοιο κάνουμε κ' ἐμεῖς· ἀντὶ νὰ προσφέρουμε στὸν Κύριο τοὺς ἑαυτοὺς μας ὀλοκαύτωμα, ἐμεῖς κρατοῦμε δικό μας ὄ,τι εἶνε πολύτιμο, καὶ σ' ἐκεῖνον δίνουμε ὄ,τι εἶνε τιποτένιο. **Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν μᾶς στοιχίζει!**

Ἡ φιλαυτία τυφλώνει, δὲν βλέπει ὅτι **ἡ εὐτυχία βρίσκεται στὴν πλήρη ἀγάπη στὸ Θεό.**

Ἦ Κύριε, Θεὲ τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν πατέρων! ἡ φωνή σου μᾶς καλεῖ σὲ θυσία ὀλοκληρωτικὴ. Ὁ κόσμος δὲν ξυπνάει ἀπὸ τὸ λήθαργό του ἂν δὲν δῆ παραδείγματα αὐτοθυσιαστικῆς ἀγάπης. Τὴν αὐτοκρατορία τοῦ Ναβουχοδονόσορα συγκλόνισαν οἱ Τρεῖς Παῖδες, ποὺ μέσα στὴν κάμινο προσεύχονταν· «*Δέσποτα, ... ἐν ψυχῇ συντετριμμένη καὶ πνεύματι ταπεινώσεως προσδεχθεῖμεν ὡς ἐν ὀλοκαυτώμασι κριῶν καὶ ταύρων καὶ ὡς ἐν μυριάσιν ἀρνῶν πιόνων, οὕτως γενέσθω ἡ θυσία ἡμῶν ἐνώπιόν σου σήμερον...*» (Δαν. 3 πρῶσ, στ. 13-16). Τὴν αὐτοκρατορία τῆς Ῥώμης τῶν Νερῶνων καὶ Καλιγούλων συγκλόνισε ἡ αὐταπάρνησις καὶ θυσία τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν πρώτων Χριστιανῶν. **Σήμερα;** Νεκρὰ - σβησμένα εἶνε τὰ θυσιαστήρια τῶν καρδιῶν μας. Στείλε μας τὴ φωτιὰ τοῦ οὐρανοῦ, **ἀναψέ μας τὴ φλόγα τοῦ Θεοῦ ἔρωτος**, γιὰ νὰ καταφάγῃ ὄ,τι χοϊκὸ ἀμαρτωλὸ καὶ φιλήδονο ὑπάρχει, ὥστε ὅλη ἡ ζωὴ μας νὰ ἔνε μία διαρκῆς προσφορὰ θυσίας, νὰ γίνῃ ὀλοκαύτωμα!

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**